

въ него нѣкаква си трева и излѣла го предъ прагътъ, презъ който трѣбало да прескокне коньтъ на мжжътъ ѝ. Послѣ това сичките гости са събрале да погледатъ съ кой кракъ Танчовиятъ конь ще да престъпни прагътъ: съ дѣсниятъ ли, или съ лѣвиятъ, и по това да видатъ какво щастие очѣква Танча. Коньтъ тръгналъ, прекрачилъ прагътъ съ дѣсниятъ кракъ и сички останале доволни. Когато Танчо излѣзалъ на пжтътъ, то са обжрналъ камъ своите роднини и приятели, и рѣкалъ имъ послѣднѣето: „прощавайте!“

— Иди съ съ здраве! казале роднините му.

— Добаръ пжтъ? Помни, Танчо, онова, щото ти рѣкохъ, казала Дона и заплакала.

— Иди с богомъ, тато! Добаръ часъ! викале дѣчицата съ своите крѣхки гласове.

Но щомъ Танчо щѣлъ да бутне коньтъ и да тръгне напредъ, то предъ него са неправилъ, като изъ земята да е изникналъ, селскиятъ камзамалинъ, и рѣкалъ: